

ด้วยแรงรักและห่วงใยจากดวงวิญญาณคุณแม่ (ภาค ๒)

พันเอกสรรเพชร พานิช

R15017

ด้วยมีผู้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมและธรรมปฏิบัติเล่ม ๑๓ ซึ่งแจกในงานคล้ายวันเกิดของหลวงลุงจรัญ หรือพระราชสุทธิญาณมงคล (จรัญ ฐิตธมฺโม) ในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมา ซึ่งกระผมได้มีโอกาสเขียนเรื่อง “ด้วยแรงรักและห่วงใยจากดวงวิญญาณคุณแม่” ลงในหนังสือดังกล่าว เพื่อเผยแพร่สนับสนุนกฎแห่งกรรมตามที่ประสบมาตามความเป็นจริง จนมีผู้อ่านหลายท่านที่เป็นลูกศิษย์ของหลวงลุงจรัญ และผู้อ่านทั่วไปที่นับถือหลวงลุงจรัญ ได้อ่านแล้ว อยากจะรู้ว่า หลังจากเหตุการณ์ที่ ๒๑ ดวงวิญญาณคุณแม่ทอญ้อย ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นบ้างในบ้านที่กระผมอยู่ที่นี่ เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของผู้อ่าน กระผมขอเริ่มเหตุการณ์หลังจากที่ได้ทำบุญบ้านเมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๒ ที่ผ่านมาก็เกิดเหตุการณ์ ดังนี้

เหตุการณ์ที่ ๒๒ เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๒ เวลาประมาณ ๒๔.๐๐ น. เด็กรับใช้ชื่อเตี้ย ได้เกิดฝันว่าตนเองเดินอยู่นอกบ้าน และเดินกลับเข้ามาในบ้านที่ห้องรับแขก ก็พบและเห็นคุณยายนั่งอยู่ที่โซฟาในชุดแต่งกายชุดสีดำ เมื่อตนเองพบหน้าคุณยาย ก็ยกมือไหว้ กล่าวคำสวัสดิ์คุณยาย คุณยายจึงพูดว่า “เตี้ยไปกับฉันหน่อยนะ ไปเป็นเพื่อนฉัน ฉันจะไปงานศพของคนที่เขาประณามมาให้ เขาตายแล้วไม่มีญาติพี่น้อง” เมื่อคุณยายพูดจบ เตี้ยก็รับคำตกลงกันเรียบร้อย ก็พากันขึ้นรถยนต์สีขาวหมายเลข ๙๖๑ กลับคนเดียว พอรถยนต์วิ่งมาตามถนนระยะหนึ่ง เกิดมีรถยนต์คันอื่นมาชนท้าย ทำให้เตี้ยที่นั่งอยู่ในรถคันดังกล่าว ได้รับบาดเจ็บศีรษะแตกเลือดไหล คุณยายก็ตามมารีบทำการรักษาให้โดยเอามือมาปิดแผลที่เลือดออกและเสกให้ ๓ ครั้ง แผลที่ศีรษะก็หายเป็นปกติ คุณยายก็ส่งเตี้ยขึ้นรถยนต์อีกครั้งเพื่อกลับบ้าน

พอรถวิ่งไปอีกสักพักใหญ่ก็โดนชนอีก เตี้ยก็ตกใจตื่นจากที่นอน จึงได้มาเล่าให้กระผมได้รับทราบ

หลังจากความฝันของเตี้ยเพียง ๑๒ วันผ่านไป พอเช้าของวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๔๒ กระผมกำลังจะพาครอบครัวไปพักผ่อนที่ชายทะเลที่ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยออกจากบ้านเวลา ๐๘.๐๐ น. ขณะที่ขับรถออกจากประตูบ้านไปแล้ว มีโทรศัพท์เสียงดังขึ้นมา คุณวลัยจึงต้องกลับเข้าไปรับสายโทรศัพท์ ก็พบว่า ลูกชายของพี่เกษร อนันมบุตร ชื่อ ก้อง (นายกิตตินันท์ อนันมบุตร) เป็นผู้โทรศัพท์มาส่งข่าวให้คุณวลัยทราบข่าวว่า “พี่เกษร” เสียชีวิตแล้ว และจะตั้งบำเพ็ญกุศลที่วัดวิมุตยาราม ถนนจรูญสนิทวงศ์ นับว่าความฝันของเตี้ยนั้นเป็นความจริง

เหตุการณ์ที่ ๒๓ เมื่อวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๒ เป็นวันหยุดราชการ กระผมและครอบครัวได้มีโอกาสพักผ่อนอยู่ที่บ้าน ๒๘๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ถนนวิภาวดีรังสิต เป็นเวลา ๑ วัน หลังจากที่กระผมและครอบครัวรับประทานอาหารเช้าเสร็จก็รู้สึกว่าจะอยากนอน ก็เลยขึ้นบนบ้านนอนในห้องนอน หลังจากที่ได้นอนพักพอสมควร ก็ตื่นนอนเวลา ๑๖.๐๐ น. ก็พบว่าในห้องนอนบริเวณปลายเตียงนอนใกล้ตู้เสื้อผ้า มีกลิ่นทุเรียนหอมทั้งบริเวณตู้เก็บเสื้อผ้า กระผมก็ทราบได้ทันทีว่า ที่กระผมได้ทำบุญให้คุณแม่ทองย้อยนั้น ได้รับเรียบร้อยแล้ว ซึ่งทุก ๆ คนภายในครอบครัวได้รับทราบ มิใช่ได้กลิ่นเพียงคนเดียว

เหตุการณ์ที่ ๒๔ เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ เวลา ๒๐.๑๐ น. กระผมเดินขึ้นบ้าน เข้าห้องแต่งตัวบนบ้าน เพื่อจะเอาของใช้บางอย่างและมีลูกสาว (รุ่ง) เดินตามมาด้วย พอเปิดประตูห้องนอนที่ใช้เป็นห้องแต่งตัว ก็ได้กลิ่นหอมคล้าย ๆ น้ำอบไทย กระผมก็บอกลูกสาวให้ไปตามคุณแม่ (อาจารย์วลัย) ไปบนบ้าน ไปที่ห้องแต่งตัวข้างบน เนื่องจากอาจารย์วลัยฯ มาถึงห้องดังกล่าวช้าไป กลิ่นหอมของคุณแม่ทองย้อยฯ ก็หายไป พอรุ่งเช้าวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๒ กระผมขับรถไปส่งอาจารย์วลัย และลูก ๆ ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเสร็จแล้ว กระผมจึงขับรถ

ไปทำบุญที่โรงพยาบาลสงฆ์ เนื่องในวันสงกรานต์ที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๔๒ เป็นการ
บริจาคเงินร่วมถวายภัตตาหารเพล และอุทิศผลบุญให้คุณแม่ทองน้อยๆ

เหตุการณ์ที่ ๒๕ เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. เด็ก
รับใช้ชื่อเตี้ยได้ดูทีวีจนจบรายการที่ชอบ และก่อนที่จะเข้านอนก็เก็บของที่วางไว้ให้ถูก
ที่ เช่น หนังสือพิมพ์ ก็เก็บเข้าเป็นที่เพื่อจะไปวางบนโต๊ะห้องรับแขก ขณะที่เด็กเตี้ย
เดินไปนั้น ก็เดินผ่านเก้าอี้โซฟาตัวที่คุณยายชอบนั่งเป็นประจำ สมัยที่มีชีวิตอยู่ ก็เกิด
หกล้มลงกับพื้น เตี้ยจำได้ว่า ได้สะดุดกับขาของคุณยายและได้ยินเสียงร้องว่าอู้ดง
ขึ้น เด็กเตี้ยก็เลยกล่าวขอโทษคุณยายหนุ่มมองไม่เห็น

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ เด็กเตี้ยสามารถสัมผัสได้กับวิญญาณก็แสดงว่า ดวงวิญญาณ
ของคุณแม่ทองน้อย ยังอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๙๖/๑ และไม่ได้ไปไหนเลย ยังดูแลคุ้มครอง
ลูก ๆ หลาน ๆ อยู่ที่บ้าน

เหตุการณ์ที่ ๒๖ เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๒ เวลา ๐๔.๐๐ น. ดวง
วิญญาณคุณแม่ทองน้อย เข้ามาในห้องนอนมาเฝ้าอยู่ข้าง ๆ เตี้ยนอนกระผม กระผม
ตกใจตื่นนอนเห็นพอดี เป็นเงินรูปคุณแม่ แต่ไม่เห็นหน้าตา เห็นเป็นรูปคนยี่หนึ่ง ๆ อยู่
ข้างเตี้ย ซึ่งกระผมก็ได้แผ่เมตตาให้คุณแม่ไป ๒ ครั้ง เป็นคาถาแผ่เมตตาของหลวง
ลุงจรัญสอนให้ไว้เวลาเดินทาง ผลปรากฏว่าได้เห็นภาพที่เป็นคนยี่น/คุณยายนั้นก็
หายไปทันที กลายเป็นวงกลมเหมือนมีแสงเทียนอยู่ตรงกลางลอยออกไปประตูด้าน
ทิศตะวันออกของห้องนอน

อนึ่งในวันเวลาเดียวกัน เด็กรับใช้ชื่อเตี้ยก็ฝันว่า ได้พบกับคุณยายที่ห้องกินข้าว
แต่งการสวยงามเป็นชุดไทยทั้งชุด จึงพูดทักทายกับคุณยายว่าไปหารู้กับนัทหรือยัง
คุณยายไม่ตอบ พูดแต่เพียงว่า เตี้ยฉันจะออกจากบ้านนี้ไปนานนะกว่าจะกลับมา
ขอให้เตี้ยดูแลบ้านให้ดี ๆ เตี้ยจะมีคนมารับฉันไป พอพูดจบก็เห็นคนมารับคุณยาย
ประมาณ ๑๐ คน แต่งชุดไทยโบราณ นุ่งโจงกระเบนเหมือนกับการแต่งกายของคุณ
ยาย มารออยู่หน้าบ้านเลขที่ ๒๙๖/๑ ซอยวิภาวดี ๔๒ ภาพที่เห็นก็คือ มีรถยนต์แก้ว
ลอยมารอคุณยาย คนที่ไปด้วยมีผู้ชาย ๕ คน ผู้หญิง ๕ คน เมื่อคุณยายมาถึงหน้า

ประตูบ้าน เตี้ยก็ยกมือไหว้คุณยาย คุณยายก็ขึ้นรถยนต์ก่อน เมื่อทุกคนขึ้นรถพร้อม
หมดแล้วก็ออกเดินทาง แต่รถยนต์ที่เห็นนั้น เตี้ยได้เล่าให้ฟังว่า รถยนต์ก็ยกตัวลอยขึ้น
ไปบนท้องฟ้า แล้วก็หายไปเ็นที่สุด

ระยะเวลาที่ดวงวิญญาณคุณแม่ทองย้อย มาดูแลรักษาบ้านและลูก ๆ หลาน ๆ
นั้น รวมเป็นเวลา ๑๗๕ วัน แม้ว่าคุณแม่ทองย้อยจะขึ้นไปข้างบน แต่เมื่อมีเหตุการณ์
อันตราย ท่านก็ลงมาช่วย เช่นในกรณีของเด็กได้รับใช้ชื่อเตี้ยนี้ กล่าวคือ เมื่อวันอาทิตย์ที่
๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๒ เวลา ๑๔.๐๐ น. เตี้ยได้ขออนุญาตไปซื้อเสื้อผ้านอกบ้าน
บริเวณตลาดอมรพันธ์ ๔ ถนนพหลโยธิน สามแยกเกษตร กระผมและคุณวลัย ก็
อนุญาตให้ไป เตี้ยเดินทางไปโดยรถจักรยานยนต์จากหน้าบ้าน ๒๙๖/๑ ซอยวิภาวดี
๔๒ ออกไปถนนในซอยท่านผู้หญิงพหล หน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประตู ๒
เพราะสถานที่ที่เตี้ยไปนั้นมีเสื้อผ้าราคาถูกขายนิสัยของเตี้ยเป็นคนที่ไม่แต่งตัว พอ
รถจักรยานยนต์ที่เตี้ยนั่งไปถึงหน้าปากซอยท่านผู้หญิงพหลโยธินแล้ว จักรยานยนต์ก็
วิ่งไปทางขวามือ ไปตัดหน้ารถยนต์ปิคอัพที่วิ่งมาจาก ๔ แยกเกษตรมุ่งหน้าจะไปสาม
แยกเกษตร แต่ปรากฏว่ารถยนต์ปิคอัพ ๒ คัน รถจักรยานยนต์ ๑ คัน รวมเป็น ๓ คัน
ต้องจอดนิ่งอยู่กับที่ระหว่างรถปิคอัพ ๒ คัน เกือบจะชนกัน ห่างกันแค่คืบเดียว ก็
เพราะว่าคุณยายได้มาช่วยโดยดึงคอเสื้อคนขับรถทั้ง ๓ คนให้จอด ทางตำรวจจราจร
ที่อยู่บริเวณนั้นพร้อมรถแพทย์พยาบาล จึงให้คนขับรถทั้ง ๓ คนลงจากรถมานั่งที่ริม
ถนนบริเวณทางเดินหน้าซอยท่านผู้หญิงพหลโยธิน ตรงตู้โทรศัพท์สาธารณะ คนขับรถ
ทั้ง ๓ คันก็พูดว่าเมื่อสักครู่มีคนดึงคอเสื้อต้องการให้รถหยุดทั้ง ๓ คันพร้อมกัน
คนขับรถทั้ง ๓ คัน ก็สอบถามคนที่นั่งมาในรถว่าใครเป็นผู้ดึงคอเสื้อด้านหลัง ก็ไม่
สามารถหาคำตอบได้ ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร ก็ให้เด็กเตี้ยที่นั่งรถซ้อนท้าย
รถจักรยานยนต์ไปนั่งพักรอให้แพทย์ตรวจดูอาการก่อน ทำให้เสียเวลาไป ๑ ชั่วโมง
ผลปรากฏว่าเด็กเตี้ยที่ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ปลอดภัย จึงปล่อยให้กลับได้ เด็กเตี้ย
จึงเดินไปซื้อของที่ตลาดตามที่คิดไว้ เมื่อกลับมาถึงบ้านเวลา ๑๘.๐๐ น. ทางกระผม
และอาจารย์วลัย ก็สอบถามว่าทำไมกลับช้า เด็กจึงรายงานให้ทราบก่อนหน้าที่จะเกิด

เหตุของเตี้ยครั้งนี้ ทราบจากเตี้ยว่า มีรถยนต์ชนกันและมีผู้บาดเจ็บบริเวณนี้ พอเจ้าหน้าที่ตำรวจมาดูสถานที่เกิดเหตุเป็นเวลาพอดีที่เกิดเหตุการณ์ของเตี้ยนั่งจักรยานยนต์ซ้อนท้ายออกจากปากซอยท่านผู้หญิงพลโยธิน ทางเจ้าหน้าที่และแพทย์เข้าใจว่าเป็นรถยนต์ที่เกิดเหตุชนกันตามที่มีผู้แจ้งมา

บทสรุปนี้ แสดงให้เห็นว่าถึงแม้คุณแม่ทองน้อยจะจากโลกมนุษย์นี้ไป แต่เมื่อมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบ้าน ก็สามารถช่วยเหลือได้ นับว่าเป็นดวงวิญญาณที่ทรงพลังมาก ก็เพราะการปฏิบัติธรรมของท่าน โดยได้รับความกรุณาเมตตาจากหลวงลุงจรัญ จนสามารถทำให้ดวงวิญญาณของคุณแม่ทองน้อยกลายเป็นนางฟ้าได้ นับว่าหลวงลุงจรัญได้สร้างกุศลอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามดวงวิญญาณคุณแม่ทองน้อยก็ยังคงมองดูพวกกระผมและครอบครัวตลอดเวลา และก็ลงมาเยี่ยมอยู่เสมอเป็นระยะสั้น ๆ เพราะรู้ได้จากเด็กเตี้ย จะทราบได้กลิ่นตัวคุณยายเสมอเมื่อมาถึงบ้านก่อน

สุดท้ายนี้ กระผมขอถือโอกาสอำนวยพรวันคล้ายวันเกิดหลวงลุงจรัญที่จะเวียนมาบรรจบครบรอบในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๔ นี้ ขออำนาจบารมีพระสยามเทวาธิราช และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ได้โปรดประทานพรอภิบาลรักษาพระเดชพระคุณหลวงลุงจรัญให้ปราศจากทุกข์ ประสบความผาสุก ไร้หมู่มารและประสบความสำเร็จตามที่ท่านปรารถนาทุกประการเทอญ